

MARSÍ ERIKA

A MŰKÖDÉSI KOCKÁZAT ÉS TŐKEKÖVETELMÉNYE

A működési kockázattal a kilencvenes évek második felében kezdtek el intenzívebben foglalkozni úgy a bankok, mint a szabályozó hatóságok. Ennek ellenére a fogalomnak mind a mai napig nincs mindenki számára és minden alkalmazásban elfogadott meghatározása.

A kockázat – leegyszerűsítve – az események jövőbeni, bizonytalan kimenetét jelenti, a működési kockázat a mindennapi működésből adódó kockázatnak tekinthető. A működési kockázatra klasszikus példa mindennapi emberi életünk, amit „folyamatosan magas működési kockázat jellemez”.¹

A Bázeli Bizottság az 1988-as tőkeelőírások 1999. évi átfogó felülvizsgálata kapcsán arra az elhatározásra jutott, hogy a hitel- és a piaci kockázatokon túlmenően a működési kockázatokra is konkrét tőkekövetelményt kell megfogalmazni (első pillér). Ennek alapjául egy 1999-ben elvégzett felmérés szolgált, mely azonban nem kizárólag a működési kockázatokra, hanem a hitelezésit és a piacit leszámítva az összes kockázatra vonatkozott. A működési kockázat tőkekövetelményére vonatkozó bázeli javaslat a piaci szereplők éles kritikája folytán folyamatosan fejlődött, s a legutolsó, 2001. szeptemberi munkaanyagban foglaltak sem tekinthetők véglegesnek. Egy biztos: a Bázeli Bizottság nem áll el attól a szándékától (bár ezt nagyon sok hitelintézet kérte), hogy a működési kockázatra is vonatkozzon tőkekövetelmény.

A Bázeli Bizottság a tőkekövetelmény meghatározása szempontjából működési kockázat alatt az alábbiakat érti: olyan veszteség kockázata, amely nem megfelelő, illetve megghiúsult belső folyamatok, emberi és rendszerbeli hibák, valamint külső események következtében lép fel.

A kockázat felismerése szempontjából döntő jelentősége van annak, hogy a veszteség oka a következő négy mulasztás (hiba) valamelyikére visszavezethető legyen: **emberi, folyamatok (eljárások), rendszerbeli és külső.**

¹ A működési kockázatok legfejlettebb szintű, tudományos színvonalú megközelítésével, mérésével, módszereinek kidolgozásával az USA hadserege rendelkezik, melyeket az utóbbi években bankárok is tanulmányoznak.

A korábbiakhoz képest fejlődés, hogy a fogalom meghatározásból kikerült a közvetett veszteség kockázata. Ugyanakkor továbbra is fenntartják azt a véleményüket – melyet sok bank és bankár vitat –, hogy a működési kockázathoz rendelt tőkének fedeznie kell mind a várható, mind a nem várható veszteségeket. Az eddig alkalmazott és elfogadott számviteli megközelítés szerint a bankok a várható veszteségeket értékvesztéssel (céltartalékképzéssel) fedezték, illetve bizonyos esetekben az árazásba építették be, s kizárólag a tőke szolgált a nem várható veszteségek fedezetére. Ezzel kapcsolatosan annyiban módosult a Bizottság véleménye, hogy a megképzett céltartalékot részben – de nem teljes egészében – hajlandók elismerni a tőke részeként.

További kifogás, hogy miután a működési kockázatra visszavezethető hitelezési és piaci kockázatot ott kell szerepeltetni, ahol az megjelenik, fennáll a veszélye, hogy egy kockázatot két helyen vesznek figyelembe. A Bázeli Bizottság úgy kívánja ezt elkerülni, hogy a későbbiekben felső korlátot fog meghatározni a működési kockázatok tőkekövetelményére.

A számszerűsített tőkekövetelmény ellen felhozott további érvek a következők:

- A működési kockázat legfontosabb eleme a menedzsment, ami tőkekövetelménnyel nem számszerűsíthető.
- Nem áll rendelkezésre megfelelő adatbázis, amely alátámasztaná a tőkeszükségletet.
- A modellek nem teszteltek, nem bizonyított megfelelőségük.
- A működési kockázatokra visszavezethető elhíresült „bankbotrányok” (pél-

dál a Sumitomo Corporationé 1996-ban, a NatWesté 1997-ben) a Bázeli Bizottság által javasolt tőkekövetelménnyel sem lettek volna megelőzhetőek.

- Kényelmessé teszi a bankokat, mivel annak tudatában, hogy tőke van elkülönítve a működési kockázatokra, nem fognak kellő figyelmet fordítani a tényleges kockázatkezelésre.

Bár az említettekben sok igazság van, mégis abból kiindulva, hogy a **legrosszabb kockázat a fel nem ismert kockázat**, nem tekinthető fölösleges munkának, amit a bankoknak a működési kockázatok tőkekövetelményének meghatározásának érdekében végre kell hajtaniuk. Ennek érdekében a Bázeli Bizottság felhívta a bankok figyelmét, hogy minél előbb kezdjék el azt a munkát, ami a kockázatkezelési rendszer kiépítéséhez szükséges.

Egy működési kockázatkezelési rendszer kiépítése legalább két-három évet vesz igénybe,² természetesen a hitelintézet tevékenységének összetettségétől és méretétől függően.

A felmérés szerint 2000. év elején a világ vezető 500 hitelintézetének legtöbbször az első vagy második szakasznál tartott, s mindössze néhány érte el a harmadik vagy negyedik szintet.

A Bázeli Bizottság az említett folyamatok közül jelenleg egyedi banki szinten a **veszteségadatok gyűjtését, elemzését** tartja a legfontosabbnak. Miután nem áll rendelkezésre megfelelő összehasonlítható vagy referenciaként szolgáló adatbázis,

2 Meridien Research Inc. [2000]: „Time for a New Look at Operational Risk”, New York, Feb. 2000.

Működési kockázatkezelési rendszer kiépítéséhez szükséges teendők

1. szakasz	2. szakasz	3. szakasz	4. szakasz
Adatgyűjtés	A kockázatok folyamatos nyilvántartásához szükséges számszerűsíthető adatok kidolgozása	Modell alapú értékelés kidolgozása, s annak folyamatos finomítása	A működési kockázatra vonatkozó kitettségi adatok beillesztése a MIS-be
Kockázatok osztályozása, beazonosítása	Beszámoló mechanizmus kialakítása	Működési kockázat meghatározása, és a működési kockázat adatbázisának kialakítása	A kockázati kitettség menedzselésének kidolgozása (például biztosítás)
A fontosabb területek bevonása a folyamatba	Befektetés az automatizált adatgyűjtési és feldolgozási rendszer kialakításába	Továbbra is jelentős technológiai fejlesztési szükséglet	A legfelső vezetés bevonása
Jelentős emberierőforrás-, minimális technikai szükséglet	Továbbra is jelentős emberierőforrás-szükséglet	Kevesebb emberierőforrás-szükséglet	Minimális fejlesztési és emberierőforrás-szükséglet

javasolják, hogy a bankok egymás között is osszák meg tapasztalataikat.³

A Bizottság kidolgozott egy javaslatot, mely a működési kockázathoz kapcsolódó veszteségeket üzletáganként (nyolc üzletág) hét „eseménytípusba” csoporto-

sítja, majd ezekhez több alcsoporton keresztül 56 féle veszteségklasszifikációt rendel (lásd 2/a és 2/b táblázat).

**A MŰKÖDÉSI KOCKÁZAT
TŐKEKÖVETELMÉNYE**

A Bázeli Bizottság 2001. januári javaslatában a működési kockázat tőkekövetelményét a **minimális tőkeszükséglet 20**

³ Lehetnek olyan működési kockázatok, melyek bekövetkeztének valószínűsége alacsony, de veszteség hatása jelentős lehet, ilyen helyzetek tőkekövetelményének meghatározásához 2–3 éves adatbázis sem lehet elégséges.

A Bázeli Bizottság által javasolt veszteségklasszifikáció

2/a táblázat

Üzletágak és fő „eseménytípusok” szerint

	Belső szabálytalanságok (csalások)	Külső csalások	Alkalmazási munkavédelmi előírások	Ügyfelek, temékek, üzleti gyakorlat	Fizikai eszközök sérülése	Rendszer fennakadások	Folyamat irányítás, végrehajtás
Tőkepiaci finanszírozás							
Értékpapír-kereskedelem							
Lakossági banki szolg.							
Kereskedelmi banki szolg.							
Pénzforgalom, elszámolások							
Letétkezelés, ügynöki szolg.							
Vagyonkezelés							
Lakossági bróker tevékenység							

százalékban határozta meg, amit a hitelezési és piaci kockázatokon kívüli kockázatokról készített felmérésre alapozott. Ennek meghatározásához alapindikátorként a bruttó pénzügyi jövedelmet⁴ használta, s a tőkekövetelményt a **bruttó pénzügyi jövedelem 20–30 százalékában**⁵ határozta meg.

A működési kockázat tőkekövetelményének fentiekben említett meghatározása a piaci szereplők és szövetségek rendkívül éles kritikáját váltotta ki, az alábbiak miatt:

4 Bruttó pénzügyi jövedelem = nettó kamat bevétel + nettó jutalékbevétel + pénzügyi műveletek eredménye (kamattól kivételével) + nettó egyéb bevétel. Rendkívüli kiadások nélkül.

5 Az alkalmazott módszer függvényében.

- A Bázeli Bizottság említett felmérése nem csak a működési kockázatokra terjedt ki, ezért az említett 20 százalék sem kizárólag arra vonatkozott, ráadásul a működési kockázat fogalma sem volt tisztázva, ezért félrevezető a felmérés.
- Miután a tervezett tőkeelőírások (hitelezési) a súlyozott eszközök növekedésével fog jární, a jövőbeni tőkekövetelményhez viszonyított 20 százalék számottevő többletet okoz.
- A bruttó pénzügyi jövedelem nem tükrözi a működési kockázatot; nem ismeri el, ha valamely intézmény nagy összeget fordít a működési kockázatok csökkentésére; az egyes orszá-

Eseménytípusok további klasszifikációja (kivonat)

Típus	A veszteség oka	Kategória	Példák
Belső szabálytalanságok, csalások	A belső előírások és törvények megsértése, melyben legalább az egyik fél alkalmazott	Nem szabályszerű eljárások	Felhatalmazás nélküli döntések
		Lopások, csalások	Hitelcsalás, bennfentes kereskedelem
Külső csalások	A jogszabályok, törvények harmadik fél általi megszegése	Csalások, lopások	Hamisítás
		Rendszer biztonság	Információ lopás
Alkalmazási, munkavédelmi előírások	Az alkalmazottakra vonatkozó előírások megsértése	Alkalmazottakkal Munkavédelem	Juttatások, szakszervezet Kompenzáció
Ügyfelek, termékek, üzleti gyakorlat	Az ügyfelek felé termékek stb. kapcsán vállalt kötelezettségek gondatlan (nem szándékos) megsértése	Bizalom hiány	Fogyasztóvédelmi előírások megsértése
		Nem megfelelő üzleti és piaci gyakorlat	Pénzmosás, piaci manipuláció
		Termékek	Modell hibák
		Ügyfél kitétség	Limittúllépés
Fizikai eszközök	Eszközök megsérülése természeti csapás, ill. egyéb okok miatt	Katasztrófa	Vandalizmus, terrorizmus
Fennakadások az üzleti folyamatokban	Rendszer meghibásodásból adódó üzleti fennakadások	Rendszer	Hardware, software, telekommunikáció
Folyamatirányítás, végrehajtás	Nyilvántartási, folyamat irányítási hibák	Tranzakciók nyilvántartása	Hibás adatbevitel, könyvelési hibák
		Monitoring és adatszolgáltatás	Külső adatszolgáltatás
		Ügyfél dokumentáció	Jogi dokumentáció hiánya
		Szállítók	Outsourcing

gok számviteli előírásainak eltérő volta miatt különbözhet, torzíthatja a versenyt.

A kritikák hatásaként szeptemberi munkaanyagában a Bizottság annyiban módosította korábbi elképzelését, hogy a működési kockázat tőkekövetelményét a

minimális tőkeszükséglethez viszonyítva **12 százalékra** szállította le, s ennek eléréséhez előzetes számítások – és egy újabb felmérés szerint – alapján a bruttó pénzügyi jövedelem **17–20 százalékra** lenne a tőkekövetelmény. A fejlett mérési módszerek alkalmazása esetén a tőkekövetel-

3. táblázat

BIS felmérés:⁶
az alpha értéke a minimális tőkekövetelmény 12 százaléka esetén
(törtszám)

	Medián	Súlyozott átlag	Minimum	Maximum	Bankok száma
Összes bank	0,190	0,186	0,019	0,831	355
Nagybankok	0,168	0,183	0,048	0,659	151
Középbankok	0,205	0,220	0,019	0,831	204

mény alacsonyabb lehet, de nem lehet kisebb, mint az előzőekben említett módszer alapján meghatározott érték 75 százaléka (tehát a minimális tőkekövetelmény 9 százaléka).

A Bázeli Bizottság szeptemberi munkanyaga **három lehetséges módszert** ajánl a tőkekövetelmény meghatározására: az alapvető (basic indicator approach), a sztenderd (standardised approach) és a fejlettebb módszert (advanced measurement approach). Az egyes módszerek alkalmazási lehetősége minőségi követelményekhez kötött, s lehetséges a két fejlettebb módszer kombinálása is, de fő elv, hogyha valaki egyszer az alapvetőnél fejlettebb módszert használ, az nem térhet vissza az egyszerűbb számítási módhoz.

Alapvető módszer. Ezt bármely bank választhatja, de a Bizottság elvárja, hogy a nagy, nemzetközi hálózattal rendelkező hitelintézetek részére a felügyeleti hatóságok ne engedélyezzék ennek a módszernek a használatát. Mindezek mellett, az ezt a

módszert használó hitelintézeteknek is meg kell felelniük a Bizottság által későbbiekben kiadandó, „A működési kockázat prudens gyakorlatát”-ban foglaltaknak.

Az alapvető módszer a működési kockázat tőkekövetelményét a bruttó pénzügyi jövedelem és a Bázeli Bizottság által meghatározandó fix érték (alpha) szorzataként határozza meg. Az alpha értéke valószínűsíthetően 17 és 20 százalék között lesz (a 2001. januári tervezetben még 30 százalék szerepelt).

A **magyar bankrendszer 2001. első félévi adatait** figyelembe véve az alapvető módszer szerinti működési kockázat tőkekövetelménye a következőképpen alakulna.⁷

A bankrendszer súlyozott mérlegfőösszege tavaly június végén 5 220 Mrd Ft-ot tett ki, melyből adódóan a minimális tőke megfeleléshez (8 százalék) kapcsolódó tőkeigény megközelítőleg 420 Mrd Ft volt. A Bizottság által javasolt 12 százalékos arányt tekintve azt jelentené, hogy a

6 A szélsőséges értékeket (ha a bruttó eredmény negatív, illetve ha az alpha 1-nél nagyobb volt) kizárták az összesítésből.

7 Miután csak bankrendszeri adatok állnak rendelkezésre, az egyedi banki szinten fellépő konkrét tőkekövetelmény-szükséglet az itt leírtaktól jelentősen különbözhet.

bankrendszerben elméletileg 50 Mrd Ft lenne a működési kockázatok tőkeszükséglete. A bankrendszer első félévi üzemi eredménye alapján⁸ éves szinten 450 Mrd Ft bruttó pénzügyi eredményt és viszonylag alacsony (18 százalék) alpha értéket feltételezve, a **tényleges tőkekövetelmény 81 Mrd Ft** lenne, tehát mintegy 60 százalékkal több, mint amennyit a bázeli anyagban szükségesnek tartanak.

Természetesen a fenti megközelítés nagyon leegyszerűsíti a tervezett szabályozás magyar bankrendszerre gyakorolt hatását, de azt mindenképpen jól érzékelteti, hogy a bruttó pénzügyi jövedelem mint indikátor használata hátrányosan érinti azokat a bankokat és bankrendszereket, ahol magasabb az infláció mértéke és a kamatszínvonal.

Még mielőtt megkongatnánk a vészhangot, szükséges megemlíteni, hogy a bankrendszer jelenlegi tőkeellátottsága (775 Mrd Ft) megfelelő fedezetet nyújt a működési kockázat tőkekövetelményére.

Sztenderd módszer. Ez annyiban különbözik az alapvető módszertől, hogy a tőkekövetelményt üzletáganként számolják, s ezek összege adja ki az intézmény összesített tőkekövetelményét. A Bázeli Bizottság az alábbi, nyolc üzletági besorolást használja:

- tőkepiaci finanszírozás;
- értékpapír-kereskedelem és -értékesítés;
- lakossági banki üzletág;
- kereskedelmi banki üzletág;
- pénzforgalom és elszámolás,

- letétkezelés és ügynöki szolgáltatások;
- vagyonkezelés;
- lakossági bizományosi értékesítés.

Az egyes üzletágak inidikátora egyelőre mindenhol a bruttó pénzügyi jövedelem, de elképzelhetőnek tartják a későbbiekben esetleg más, a működési kockázatot jobban tükröző mutató használatát. Az alapvető módszerhez hasonlóan az üzletági szorzókat (béta) a Bázeli Bizottság fogja meghatározni iparági átlagokból kiindulva.

A sztenderd mérési módszer alkalmazását a munkaanyag **minőségi követelményekhez** is köti. Ilyenek például a következők:

- **Hatékony kockázatkezelés és kontroll**

Ennek keretében az intézményeknek rendelkezniük kell független, jól dokumentált működési kockázatkezelési szabályzattal és eljárásokkal, melynek végrehajtásában és ellenőrzésében a legfelső vezetésnek is aktívan részt kell vennie. Ki kell alakítani a rendszeres, működési kockázatra vonatkozó beszámolási rendszert az egyes üzletágak, illetőleg a menedzsment és az igazgatóság számára. A belső ellenőrzésnek rendszeresen vizsgálnia szükséges a kockázatkezelési folyamatokat.

- **Kockázatmérés**

Olyan rendszer kialakítása, mely megfelelően alkalmas a tőkekövetelmény kiszámítására és a belső jelentési rendszer generálására. Az intézményeknek el kell kezdeniük üzletáganként minden egyes működési veszteségük regisztrálását. Ki kell fejleszteni egy olyan sztenderd kockázat klasszifikációs rendszert, mely az intézmény tevékeny-

⁸ Az első félévi bruttó pénzügyi eredmény (nettó kamat + nettó egyéb), működési költségek és rendkívüli tételek nélkül 237 Mrd Ft-ot tett ki.

ségének megfelelően magában foglalja a meglévő működési kockázatokat.

A fentiekén kívül az alapvető mérési módszert használó intézményeken kívül a

sztenderd módszert alkalmazóknak is meg kell felelniük „A működési kockázat prudens gyakorlata”-ról szóló anyagban foglaltaknak.

4. táblázat

**BIS felmérés:
a béta értéke a minimális tőkekövetelmény 12 százaléka esetén**

Üzletág	Medián	Súlyozott átlag	Minimum	Maximum
Tőkepiaci finansz.	0,131	0,120	0,035	0,905
Értp. kereskedelem	0,171	0,202	0,023	0,775
Lakossági	0,125	0,110	0,008	0,342
Kereskedelmi banki	0,132	0,152	0,048	0,507
Pénzforgalom	0,208	0,185	0,003	0,447
Letétkezelés	0,174	0,183	0,056	0,901
Lakossági bizom.	0,113	0,161	0,050	0,283
Vagyonkezelés	0,133	0,152	0,033	0,659

Fejlett módszer. A BIS által közzétett munkaanyagban a fejlett mérési módszer az egyetlen a három közül, amely ténylegesen a működési kockázatok oldaláról közelíti meg a tőkekövetelményt. Ugyanakkor ez a pozitívuma annyiban „csorbul”, hogy az e módszer szerint megállapított tőkekövetelmény nem lehet kevesebb, mint a sztenderd mérési módszer alapján megállapított tőkeszükséglet 75 százaléka.

A fejlett mérési módszer lényege, hogy a bankoknak lehetőségük lesz a tőkeszükségletet a saját, **belső működési kockázatmérési rendszerükből szerzett adataik** alapján meghatározni. A Bázeli Bizottság nem kívánja előírni, hogy a szá-

mítási módszerek milyen belső modellek, összefüggések stb. alapján készüljenek, ugyanakkor megfogalmaz számos olyan **minőségi és mennyiségi kritériumot**, melyek alkalmazása, illetve az azoknak való megfelelés a fejlett mérési módszer során kötelező. Miután a követelmények részletes ismertetése egy újabb, hasonló terjedelmű cikket venne igénybe, ezért ezek közül az alábbiakban csak a legfontosabbakat sorolom fel:

⇒ Általános követelmények

- A fejlett mérési módszer csak a felügyeleti hatóság jóváhagyásával alkalmazható.

- A felügyelet előírhatja, hogy a bank még mielőtt e módszert alkalmazná, bizonyos időszakig köteles azt működtetni.

⇒ Mennyiségi (mérési) előírások

- Olyan kockázatmérési módszer, amely egyéves perióduson, 99,9 százalékos valószínűségen alapul.
- Olyan mérési módszert kell alkalmazni, amely kiterjed a nem nagy valószínűséggel bekövetkező, de mégis lehetséges, működési kockázatot hordozó „eseményekre” is.
- Olyan historikus működésvesztés-adatbázissal és kitettségi mutatókkal kell rendelkezni, amely megfelel (üzletágak, vesztéstípusok stb.) a felügyelet előírásainak.
- Amennyiben belső adat (tapasztalat) nem áll rendelkezésre, külső adat alkalmazása szükséges.
- A lehetséges kockázatok méréséhez legalább ötéves megfigyelési időszak szükséges.
- A korreláció alkalmazható, amennyiben az bizonyított.

⇒ Minőségi követelmények (a sztenderd módszernél megfogalmazott előírásokon túlmenően)

- Önálló, az egész intézményre kiterjedő működési kockázatkezelési egység (funkció) létrehozása.
- A mindennapi banki kockázatkezelési rendszer (MIS, limit, kontroll stb.) része kell, hogy legyen.
- Rendszeres szcenárió-elemzések.
- A szabályzatokban foglaltaknak való megfelelés biztosítása.

- Az auditor és a belső ellenőr rendszeres időközönként vizsgálja felül a kockázatkezelési folyamatokat és az alkalmazott módszert.

⇒ Néhány fejlett mérési módszer

Belső mérési megközelítés. A módszer lényege, hogy a bank üzletáganként, ezen belül vesztéstípusonként a rendelkezésre álló adatok alapján kiszámítja a működési kockázat várható vesztését. A várható vesztést általában a vesztés gyakoriságának, mértékének függvényében lehet meghatározni. A nem várható vesztést a várható vesztésből számítják ki, egy fix szorzó stb. alkalmazásával, amit a bank határoz meg, de a felügyelet hagy jóvá. A módszer problémája, hogy állandó és lineáris kapcsolatot feltételez a várható és a nem várható vesztések között.

Vesztéseloszlási megközelítés. A módszer lényege, hogy a bank minden egyes üzletágra, vesztéstípusra, eseményre a vesztés eloszlásának figyelembevételével valószínűsíti a működési vesztést egy meghatározott időtartamra (például egy év). A számítás különböző szimulációs modelleken alapulhat (például Monte Carlo), s eredményként minden egyes üzletágra egy VAR érték fog szerepelni, s a tőkekövetelmény ezeknek az üzletági VAR értékeknek az összege lesz. Ez a módszer annyiban tér el a belső mérési módszertől, hogy a várható és a nem várható vesztést együttesen számolja ki, s nem az egyikből vezeti le a másikat.

Minősítési (pontozásos) megközelítés. Lényege, hogy kiinduló pontként megha-

tározzák a bank/üzletágak induló tőkeszükségletét, majd ezt – a kockázati környezet és a kontroll változásának megfelelően – rendszeresen felülvizsgálják, illetve módosítják. Annyiban különbözik az előző módszerektől, hogy az értékeléssel a tőkeszükséglet meghatározásába előrettekintő szempontokat is bevesz. A kiinduló tőkeszükséglet meghatározásánál szigorú elvek alkalmazását igényli a Bizottság.

ÖSSZEFOGLALÓ

A működési kockázat tőkekövetelményének meghatározásával belátható időn belül a magyar bankrendszernek is szembe kell néznie, legalább a következő okokból kifolyólag.

Az Európai Unió kijelentette, hogy belső szabályozásába azonnal átülteti az új tőkekövetelményeket, ami egyben azt is jelenti, hogy ha Magyarország az EU tagja lesz, azonnal meg kell felelnie a bá-

zeli előírásoknak. Ennél talán hamarabb várható készítés a tőkekövetelmény meghatározására a fejlett országokban tevékenykedő anyabankok részéről, mivel nekik konszolidált alapon is meg kell felelniük az előírásoknak.

A mondottakból, s abból kiindulva, hogy egy működésivesztés-adatbázis létrehozása, valamint egy azt mérő-ellenőrző kockázatkezelési rendszer kidolgozása legalább két-három évet vesz igénybe, az erre irányuló munkálatokat nálunk is mihamarabb meg kell kezdeniük a bankoknak. Erre azért is szükség van, hogy a magyar hitelintézetek ne kerüljenek versenyhátrányba a magasabb tőkekövetelménnyel járó egyszerűbb módszerek alkalmazásával.

Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy a működési kockázatok kezelésének legfontosabb eleme továbbra is a menedzsment, az irányítás, illetőleg a működéshez kapcsolódó minőségi követelmények.